

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára	Felelős szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre . . . . . 8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: B. A. K.ányi Erő könyvkereskedésben Alsólendván.
Fel évre . . . . . 4 -	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		A nyitlér sora egy korona.
Negyed évre . . . . . 2 -			
Egyszeri szám ára 20 fillér.			

Az alsólendvai fürdő.

Alsólendva, 1908 május hó 23.

Száraz, unalmas, ezerszer megvitattott és ezerszer letárgyalt témát választottam. Az alsólendvai fürdőről írni ma már nem érdekes, nem eredeti, ma már olyan elköpött, elcsépejt, mint a Boherceg áriája, vagy a fiúmei cápa. Aztán meg ha tudnék valami új ajánlattal, valami eredeti eszmével szolgálni! De nem tudok. Nem is akarok. Csak ismétlem és elmondom még huszonötöször, hogy istentagadás, halálos vétek, égbekiáltó bűn meg nem csinálni az alsólendvai fürdőt.

Elődeim szépen kicirkalmazott írásából látom, hogy a mi vastartalmu folyóvizünk olyan, ami nem mindennapi. Viszont a külföldi — és specialitár az osztrák — fürdők katalógusaiból meg azt látom, hogy édes házánkól ezren meg ezren vándorolnak a stájer hegyek közé, ahól rengeteg pénzt adnak egy vastartalmu tökéért. Hát én igen szépen megérem, miért adnak százezeret az idegen vízért. Azért, mert Magyarországon nem adhatnak. Mert míg a német sógor, az ő megbecsülhetetlen leleményességével és fizleti spekulációjával a legértékeltenebb gíz-gáz, a leghitványabb pocsolást is ki tudja használni a saját zsebe fejclairja és a könnyen hívó emberek rovására, addig mi névtelenül eldugva, nyomtalanul eltűnve hagyjuk értékes kincseinket.

Talán mondanom sem kell, hogy egyet-

len csapásra megteremthették volna gyógyvizünk hírnevét, ha tettünk, ha cselekedtünk volna valamit az érdekében. Azonban mi azt vártuk, hogy a már évek óta áhított fürdőház valami ördögös módon, a mi beavatkozásunk nélkül épüljön fel, vagy ha nem is egészen a mi beavatkozásunk nélkül, de legalább a pusztá tervezéséből.

Oh urain, a pusztá tervezetés lehet jó arra, hogy megfájduljon tőle a fejünk, de arra nem, hogy konkurenciát kezdjen valamelyik építómesterrel. A fürdőház építéséhez a pusztá tervezetésnél valami más egyéb is kell, például az energikus tenni-vagyás, az, amiből bennünk annyi sínesen, mint köröm alatt a piszok.

Szidjuk, szapuljuk, ócsároljuk az osztrákok uton-utfélen minden csekeységért, pedig hát nincsen igazunk. Nem olyan gyűlöletes, kivetni való nemzet az, ahol anyai a találekönység és élelmesség, és éppen a mi szemünkben nem lehet olyan gyűlöletes és kivetni való, mert ahol akkora mértékben hiányoztak az élelmesség és éltrevalóság, mint nálunk, ott nincs ok a szerencsésebbek megvetésére. Csak az irigység.

Miért visssük a pénzüket idegenbe? Mert ami hön, az kezdetleges, elhanyagolt, felületes és sokszor rossz is. Mert ami hön, az mérégdrga. Miért megyünk külföldre nyaralni és miért nem maradunk idehaza? Mert a mi fürdők legtöbbje még a névtelenség sötét ködében vesztelt és mert a mi vízaink és fürdőhelyaink az eszme-

szegény magyar elme meg nem tudta arra a nyóra emelni, amit pénzünkért megkívanthunk. És amellett méregdrgák.

De nem kalandozok el olyan messze az alsólendvai fürdőtől és egyelőre ott maradok, hogy csodálkozásomat fejezem ki afölött, miszerint nem akad a magyar emberek között olyan vállalkozó szellem, aki kirántsón bennünket a névtelenség homályából. Persze, itt is idegen tökere, idegen beavatkozásra volna szükség, mint sok máshoz. Pedig hát, én édes Istenem, nem is kellene ahhoz olyan rengeteg összeg, hogy legalább egy fürdőházunk legyen. A többi önmagától jönn. Valami leleményes korsómaros nyári vendéglőt építtetne, a széplő egyesület sétányt csináltatna a — természetesen — átalakított meder mentén, egy részvénytársaság pedig gondoskodna arról, hogy a fürdőház idővel bővítessen és gyógyvizünk megérdemelt hírneve elhasson az ország minden szögletébe.

Ez volna a leghelyesebb mód és mig ezt meg nem cselekedjük, addig mindig be kell fogni a szájakat, valahányszor tulbuzgó honfitársaink a leleményes osztrák sógort szidják.

Igazán jó lenne volna, ha egy kis fáradsággal és költséggel elmenéünk tanulmányozni, hogy a gyűlölt osztrák szomszédok egy tekenő vizet is milyen csodálatos agyafúrtsággal emelnek országos hírnevűre; milyen előzeteknyek, udvariasak a közjök jölvő idegen néphez, meg ha magyarok is

Az első csók.

Piros volt arca, a szeme lángolt, ideges volt az ajka;
Mikor remegve, széleslötőten
Az első csókot adta...

Mosolygott meg a bolhóks hold is,
S millió csillog alatta...
Csak ő sirt aztán keservesen, hogy
Az első csókot adta...

S azóta hangya beszéltek róla,
Kigyúrt az edes arca...
S én szentül hiszem néki, hogy akkor
Az első csókot adta...

SOMLYÓ ZOLTÁN.

Egy modern ifjú hölgy.

Türelmes olvasóm, ismered-e a pályaudvart és az ő nagy jelentőségét a mindennapi élet zavaros forgatagában? Tudod-e, érted-e, érzed-e vajjon: mi az, amikor podgyászal megkrádozva, utra készen betoppansz az utasoktól nyüzsgő váróterembe, s teteledévny utasidkák mellé, várod, mikor mit be a peronájón a tekintélyes vasuti kaptus, hogy nagyot és hangosat ki ltván, a te vonatod indulást jellezze? A váróterem, igen, fordulóponat az életben, mert itt dől el jobbra vagy balra a kocka, amelyel egész életünköt át járunk. A váróterem addig egymással volt emberkeket szétválaszt és illyeneket egy irányba terel ugyanegy vonalon. Iskolatársakat, akik nyolc éven

át együtt jártak a gimnáziumba, érettségi vizsgálat után a váróteremből ös mennyi különböző, söt ellentétes irányba sodor el az élet vonata. És azután, meglehet, sohasem látják egymást többé, s ha a farszót, örökös utazásban valamikor összekérlelnék újra valamelyik állomáson, ki tudja, a nagy sietésben egymásra ismer-e a két régi pajtás, aki valaha együtt metázott a gyeven s alkalmisint együtt faragott gyáró, de kedves emlékü szerelmes verseket az első ideálhoz. Igen, fordulj csak arra türelmes olvasóm, virágos útköpenyben, keztyűs kacsójában néhez látja, fonyadt bokráját szorongatva most suhan be igy a váróterembe — az első ideál. Komoly, boldog ur hozza a karján, aki sohasem ismerte a szerelmes verseket faragó két diákot, mert a kettő közül ő már a harmadik, vagy még sokkal inkább az ötödik, meg a kisasszony elfogadható kéreót talált; diák korában pedig ő is, öh, bizonyára ő is egészen más vidéken és egészen más kicsi lényeknek írta az epedő verrorokát. De ime, most egymás karján vannak a váróteremben, s indul a vonat, majd együtt ilnek fel rá és együtt robnak tovább, a jó lsten lát a jövöbe, hogy hova?

Menj a váróterembe időzni, türelmes olvasóm, hiszen ezefelé elhatározt mozozmata az az emberek eltelének, amit itt láthatás.
...Verőfényes októberi délután volt, s a váróteremben — kivételesen — senkisen volt, csak én meg ö, egy madonna-arcu, karsu, szöke, ifjú leány. Csekély máltája előtte volt az asztalkán s szótlanul lát a széken, amint szende melátszággal maga elé nézett. Istenemre bájos gyermek volt s én, habár nem vagyok aszfaltbetyár, —

igaz, hogy tisztellett-és féltéken, — de megszólítottam, hozzája lépve:
— Hova utazik, kisasszony?
Rám pillantott s hirtelen lesütötte szemét:
— En uram? — ön, valóban magam sem tudom.
Meglepetés néztem rá:
— Hogyan kisasszony?
— Anyám küldött ki ide, — szöit, — hogy majd utánam jön. De már egy órája várom s nem jön. Késik. Nem tudom, hol marad így sokáig.
Már mellette iltem a széken s dragatavna merültem finom vonásába. Éreztem, hogy ez atlat a rövidke perc alatt, nem tudom miképp, de olyan rabjává lettem.
— Kisasszony, kedves...
— Ida, — jegezve meg ő bájos mosolylyal.
— Tehát kedves lduka kisasszony, nem sejt, nem közeli, mennyire nyomja valami a lelkemet? Maga olyan szép, olyan ártatlan, olyan, de olyan végtelenül bájos teremtes, hogy...
Kérdőle vetete rám a nagy kék szempárját és én atóli a pillantástól most már valószággal lázba jöve, folytattam:
...Hogy én nem bírok magának ellenállni, én szeretem és azt akarom, hogy legyen a feleségem. lduka az enyém, akinek — itt megragadtam a kezét — én örökre szeretöt, hűséges barátja, jóakarója, ura lennék!
— De hova beszél, — hallottam a leány ijedten rebbenő hangját, — az Istenét!
Éreztem, hogy vissza akarja húzni a kezét az enyémöt, de én nem engedtem, hanem egészen magamhoz vontam és — beh jó, hogy senkisen volt a váróteremben! — heves forró csók-

azok; és mennyi számíthatással és mekkora gyakorlatossággal szerzik meg a vendégre jó véleményét maguktak.

En már megtettem, tegye meg más is.

A szombati Cabaret-estély.

Rózsászinú tenella bene mártanon a pennátam, ha azt akarám, hogy kritikám melő legyen az evang. négyelet által rendezett estély fényes sikerehez. Amit ott láttunk, amit ott hallottunk, az valóban megérdemli a legnagyobb dicséretet és azt, hogy az elismerés egy-egy leg-szebb habérágát nyújtsuk át minden egyes szereplőnek. Nem díltáncosokat láttunk a lámpák előtt mozogni, hanem kiforrót, kész tehégeteket, akik köztől igazán nehéz volna megállapítani, hogy melyikük volt a nagyobb siker.

Az érdeklődés középpontja kétségkívül a négyelet kedves vendége, Borovik Lajos volt. Ez a pályavetített úriember a csakörtányi polgári iskola fiatal és népszerű professzora, kiből több színpadi tehetség van, mint nélsz számban. Borovik személye az első látásra elárulja, hogy ő nem a tanári katedrában, hanem a színpadon van igazán otthon, ereiben hamisítatlan bohém-verbuz, az alakítása, természetese játéká pedig messz. Nem jó énekes, de ezt a hiányt bőven pótolja sok más jó oldala. Kuplének, melyeknek mindegyike egy-egy viccparafát ér fel, sokat tud énekelni, még többet tapsoltunk a treszcson klápcshoz, angol nyelvű vedett Borovik mókás énekek egy részét pedig meg kellett ismételnie. Láttuk egy rövid színdarabban is őt s ez a szereplése ugyancsak azt a benyomást tette ránk, hogy elsorodni színész, komikus és drámai egyaránt.

Iványi Rózsika ürholgy magas technai jáda cimbalomjátéka úgyszólván magával ragadta a közönséget egy igen nagy részét. A kisasszony biztosan, sokat gyakorlott kezeikkel kezelni a verőket és olyan édes-bus magyar nótákat tud kísélni az igénytelen acéldórók közül, hogy nagyon könnyen sránsra áll annak a szája, aki hallgatja. Egy kitünően összeválogatott nendal-egyvelet kaptnk tőle s mi pedig hálából, igen sok tapsot adtunk érte.

Balás Stefike és Balás János ürholgyek a régi jók voltak. Mindketőjük megérdemelte a kelkes ünneplést, amelyben a közönség őket részesítette. A kisasszonyok régi ismerősei a lendvai műkedvelő világak, felesleges ma már őket dicsérnünk, mert amikor azt mondjuk, hogy bájos-bájos éneket és művészebb zongorajátékot műkedvelőktől kívánni sem lehet, azt hisszük, elmondottunk róluk mindent.

A rendezés nagy részét a v. cigánytáncban Borovikon kívül még Vajda Andor csakörtányi fia-

talambernek volt nagy szerepe, aki a rendőrfőnököt kreatta a tőle telhető jól. Eltekintve attól, hogy termete minden máshoz inkább alkalmas, csak egy uralkodni akaró rendőrfőnök kreatására nem, joggal tekinthet magiának a vigjátékkal szerzett bátoroknak egy igen tekintélyes részét. — A vigjáték sikerén még közreműködtek: Tóth Pálné úrnő, aki elragadó meglepetésével csak emelte szerepének értékét, Scheffer Tivadár, Petrik Zoltán és Lázár István.

Dr. Fábry Zoltán mit a hegedű nagymestere, mutatkozott be. Játéka könnyed, zamatos volt, meglátszott rajta, hogy nem kezdő muzsikuskeléből ered. Az érzései, a lelkét öntötte a hangokba, amelyek néhol felszökkenhettek pajkosak, néhol meg szívhözvalóan érzékelőek voltak. Gyönyörű játéka! frenetikus tapsviharral honorálta a hálás publikum, de ez a tapsvihár szét Balás János ürholgynek is, aki a zongorakísérettel szolgáltatta a tőle megszokott precízitással. — Ezután Tóth Pálné úrnő és Tóth Pál tanító, a dalárda agilis vezetője lépett a dobogóra. Tóthné úrnő kedves, fillérműző hangjával, férje pedig művészi zongorajátékával mulattatt bennünket. Dalai közül a „Tatárjárás” Csók-részlete volt az, mely legjobban tetszett, de siker tekintetében a többiek sem maradtak emögé. Igazán sajnáljuk, hogy csak olyan ritkán lehet szerencsénk az úrnő csengő szép hangjában gyönyörködni, amely — reméljük — még igen sokszor fogja olyan lelkes avatón ragadtatni a közönséget, mint ezen az estén.

Misior után tánc volt, mely vidám hangulatban a négyelet eltartott.

Ezzel az én kritikus szerepem is véget ért. Ne tessék haragudni, uraim és hölgyeim, ha a dicsérő szavakkal esetleg fukarkodtam, de szolgáim meniségem, hogy a tehetségék megkritizálása — különösen, ha azok műkedvelők — gyenge oldalam s inkább vagyok otthon a hirovtában, mint ott, ahol dicséretet keveset, gúnyt, intrikát és nehézséteit azonban annál többet szerzhettek. Jóéjszák!

BAGOLY.

A nyomor.

(Nem helyieredűk, de eredeti és mindig aktuális cikk.)

A mindegyre fokozódó nagy nyomorral szemben kezd divatosná lenni egy humanusnak látszó cselekedet: az alaminza-osztogatás.

Alakulnak hangzatos jellegű alatt kegyes tárgyságok megelégedett urakból és butonos ürholgyekből, kik az év egy-két hetén át rendszerint ingyen-tejjel s alaminza-morszával látják el azokat, akik esetleg egész éveken át koplálnak, ehhez nek és nyomorognak. Kápnak ezek a szerencsétlen páriák ingyen asztalmorszáit, vizsgálató jó — amikor dolgozni akarnak.

Munkát!... — hangzik az éhséges csapat

vértelen ajakáról, s a mai kor nem munkát ad nekik, de — falat-kenyerekkel tömi be a száját. — Az éhez, a nyomorgó munkáncsalád ingyenes ezáltal csak percekre van elfűve a szennyes pincelakásából, és csak arra jó, hogy a kórgó gyomor rövid időn át részese lehessen a jóllakás gyönyörűségének.

Munkát kér a műhelyeknek, elhelyező intézetek előtt ácsorgó erényi tömeg, — és mi nem tudunk neki munkát adni, hanem odavetünk egy-két vizsgálató jó, melyektől ugyan éhen is halhat.

Munkát kér; munkát, hogy egész életén át baromi módon dolgozhasson; munkát, melyben áruba bocsájta két karja erejét; munkát, amely sorvaszt anyag, de kenyereit ad; hogy biztosíva legyen éhségverte családjának a bet vő tulaj.

Aki nem erzte, nem látta, az nem tudja, mi a nyomor. A nyomor, amikor letten hideg a lakás, melynek betört ablakjait át gúnyosan szolgálja az éhes gyermekek panaszos sírásához a zenét a hideg tél szél; amikor üres az élektáma, az asztalfőző s nincs egy morzsa, nincs egy falat kenyér; amikor kilakoltatással fenyeget a háziur s a munkálatlan munkás nem tud munkát szerezni; amikor gyártól-gyártig vászorgó újabb és újabb reményvel — hiába, és végül kétségbeesetten ter vissza kézfektatóz, éhes családja körébe, újra hallani a legkisebb gyermek és a beteg asszony szívszaggató panaszát:

— Apa, éhes vagyok...

Ez a nyomor.

Ez ezt a nyomort nem lehet ingyentejekkel, ingyen-csibéekkel és alaminza-morszákkal tiltani — ez a nyomor, amely az éhséskorral, az éhszók kell, m. n. k. Felesleges is a nyomor csökkentése érdekében ingyen-csibékre vonatkozó határozatok hozni; felesleges az alaminza-morszáik kiosztásának lehetőségét főtisztokl csepegő bankettokat rendezni; munkát kell adni a nyomorogónak, a népnek és — szünni fog az éhség.

Az a legyelemből való jóllakás lealadó is, megcsenyélt is; ezzel nem tönkös be az éhes embernek a mai igazságtalan társadalom ellen panaszoló száját; az alaminza való a kolossnak, a banknak, a vaknak, de a dolgozni akaró épkezláb embernek nem.

A kilüfőlete egyesítetek már kezdik belátni ezt; a társadalomnak is be kell látnia. Mert ezzel eltűnik aztán az utón-elfőlen élék taráló jézőké képe a nyomor és inség zoldszemű örödeinek.

Tudóstitóinkat és munkatársainkat, akiknek már hónapok, sőt évek óta küldjük a lapot anélkül, hogy csak egy betű tudósításuk is látódnék, — ismétletlen és utólagja kérik, hogy vagy feltelegnek meg ellavált tisztségüknek, vagy pedig egy lev. lapom mondanak le róla, mert ellenkező esetben legközelebb már nem küldjük címre a Híradót.

A szerkesztő.

jaimmal börtörtöm. Ó pirulva, zavartan, úgy látam, meghatótan tekintett rá, aminőt hól lesütötte a szemét, hól rám emelte.

— Istennem, — rebegte végül, — látha csakugyan szeret...

— Igen lúskám, — vágtam a szavába, — maga velem jón az én kis falumba, és mi úgy fogunk ott élni, mint két szerelmes gerlicemadár.

A keresetem, igaz, most még csak szerkesztés, — Első éhségetes! — nyitott be most a terembe a vasuti kapus és hallottam, ahogy a kiáltó állomásról közzöt az én íalmu nézőt kiáltja.

Felszóltam a helyemről s még egyszer hevesen megszorítva a kezét, felübe sustam:

— Maradjon itt! Megváltom a jegyet és rögtön indulnk, idecs lúskám!

Ezzel, szerelmes pillantást vetve rá, kísértetem, vagysis inkább kirohantam a folyosóra a pénz-tárhöz s megváltottam mindkettőnk számára a jegyet, falum, ahog — ó már oly biztosra gondoltam! — a maga zavartalan egyszerűségében vár rám a boldogság.

Közemben a két jeggyel, — mert csakugyan sietniük kellett, hogy le ne késsünk, — száladva mentem a váróterembe. Befordulok az ajtón és — higgyme meg kedves olvasóm, sajnádom, hogy egyszerre így kell ábrándítanom — képzelmük, mit kellett látnom! lúskám, az én szende, gyönyörű lánykám, abban a pillanatban lépett ki az ívegajtón a peronra, de többé már nem egyedül. Mögötte ment egy hozzá hasonló arcú, de jóval teltebb, korosabb ürholgy (bizonyosan az

anya, aki időközben ugylátszik megérkezett), mellette pedig, lúskám mellett egy vörösképtű, deres uhánus ürnagy, aki nagyon eléggel arccal tuszokta kifelé. A máhát pedig két vasúli hordár és egy katonalegény cipelje uána. A vasuti kapus épp akkor jelezte, kiáltva az első csóngetést egy másik, a fúmel gyorsvonathoz.

— lúskám! — akartam utána kiáltni, de ő, mert bizonyosan megérte, hogy visszakeretnem, féldólad fordította szép fejét, miáallt boldog mosolyhal biccentett az asztalka felé, ahol ott percel azelőtt még mindkettelen a boldogságunkról álmodoztunk. Az ívegajtó haikna becsapódott mögöttük s én nem törődve a kapus gúnyos pillantásával, késétségbeesetten rohantam az asztalkához, melynek fényezett lapján a következő szövegű papírsejtlet találtam:

„Bocsássom meg, de az ürnagy, amit a mama egészen váratlanul hozott ide, szeret és gondatlan élelet biztosított a számomra. A kaulóit is, mivel nekem nincs hozományom, természetesen ő tette le.”

Aztán... aztán nem következett semmi. És én hosszú ideig senkinek sem mérészeltem szólni a váróterembe, ahol voltak az én ajtóim annyi különböző irányba nyílószó a nép, meg félttem, hogy majd megint jön egyszer egy ürnagy, akivel — miáallt — én jegykelet váltom — nászúra indul fúmel felé lúskám.

...Még egy szót, túrélmis utításaim. Egyszer, néhány héttel a történetem után, egyik napilapban olvasom, hogy — mit tudom én már, hogy

hol — vasuti szerencsétlenség történt. A vonat kiskilótt, egy elcsúsztató kocsi összertört és egy uhánus ürnagy, aki éppen nászúton volt a feleségével, halva huzták ki a vasroncsok alól. Felesége azonban, egy szép szőke fiatal asszony, — miként az újság külön megjegyezte, — nem vesztette el a lélekjeletét, az utolsó pillanatban kiugrott a kocsiából és szerencsésen megmenekült.

Ötlete erőszetttem az utólagos megemlékezés örögnéről lúskám tudni eszembé. — lúskám, a modern nőnek az a szende, tipikus alakja, aki a élet nagy útján nem veszi el veszéleben a lélekjeletét, ha előbb nem is, hát az utolsó pillanatban úgyesen kiugrik a veszendő vonatból, hogy — ugyebár ehhez nem kell magyarázat? — vizsgálatóva utazétek tovább majd a legközelebbi vonattal.

Gondolatok.

A magyarnak az a legnagyobb hibája, hogy szereti a hibát fitogtatni.

A gazdagok senkit sem irigyelhetnek jobban, mint a szegényt, akinek tiszta a lelkiismerete.

Nem az a legény a talpán, aki ül, hanem az, aki állja.

Mielőtt a nő becsületében gúznál, jusson eszébe edénydarab.

Apostol mindig van a szőlőnek között; de rendszeresen Júdeán őrá meg a életrajzát.

Aki gúgós, abban kevés a tartalom. Csak az íres hólgyot lehet könnyen feljűjni.

HIREK.

— **Bellatinc új plebánosa.** Zichy Ágost gróf a bellatinci bellániára Zrínyi Károly szombathelyi egyházmegyei lelkész, vitéz szentszécsi adminisztrátor nevezte ki plebánosnak. — Zrínyi Károly legutóbbi Északamerikai-mikódi, mint misszionárius s mint ilyen, a throopi kaih. hitközségnek volt a plebánosa.

— **Jósvívi adomány.** Dr. Chikló Sándor úr helybeli ügyvéd, ki jótékonyágában mindig az első között szerepel, 15 koronát küldött szerkesztőnknek, hogy azt a helybeli Széptő Egyet le postárába befűzessük. — A jósvívi adományt rendeltetési helyére juttattuk.

— **Szündi orvosi tanfolyam.** Zalavármege törvényhatóság bizottsága két orvos részében egyenkint 300 koronás ösztöndíjat szavazott meg arra a célra, hogy a vármegyébeli két orvos a szündi orvosi tanfolyamot látogathassa. Ez idő az ösztöndíjat, a közegészségügyi bizottság javaslataira, az alispán dr. Székely József novai járásorvosnak és dr. Simon Lajos keszthelyi kör-orvosnak utalványozta.

— **A szombati Cabaret-estélyen** a következő fellépéseket történtek: Fuss F. Nándor 28 kor.; Dr. Chikló Sándor 20 kor.; Gállits Tamás 16 kor.; K. Hajas Mihály, Bakó Gyula (Rajki), Újvári Ferenc, dr. Józsa Fábán, dr. Lauthammer Oszkár, Petrik Gyula, Teké Dénes 10–10 kor.; Bró Lajos, Schwarc Már 8–8 kor.; Pollák Emil 7 kor.; Balás Béla, dr. Polifizer Izidor, Schwarc Arnold 6–6 kor.; dr. Fábry Zoltán, Ferenczy József, Grohs Mr., Scheffer Tivadar (Csáktornyai), Hajas József (Csáktornyai), Székely Emil, Weisz Zsigmond, özv. Vugrinics Lajosné 5–5 kor.; Bellett Gyula (Strídó), Csiszár Sándor, dr. Filkor Márton, Horváth Károly, Mattyasovszky Vince, Szijárdó Géza (Debrónak), özv. Szilágyiné (Rajki), Tóth Pál (Hosszfallu), Varga Etelka (Szegentgyörgy), dr. Wolfák Adolf 4–4 kor.; Vajda Andor (Csáktornyai), Borovits Lajos (Csáktornyai), Engel Lajos, Iványi Andor, Mátty Pál, Pataky Kálmán (Csáktornyai), Pollák József, Tivadar Ferenc, dr. Tiskés Dezső 3–3 kor.; Bittera Béla, Bobay Géza, N. N., dr. Brünner Józsefné, Csaplovics József, Csukics Adolf, Eörsi Gyula, Gombosi és Wendl, Kiss Dénes, dr. Kürthy Dezső, özv. Nagy Józsefné, Lázár Győző, Matuss Lajos, Petrik Dezső (Budapest), Pergesz N., Rosás János, Szántó Zsigmond, Szekeres István, Szi Zsigy Dezső, Titán Iván, özv. Vargha Sándorné, Weisz Zoltán, Wortman Samu 2–2 korona; Ascherl József, Balkányi Ernő, Czirá Sándor, Dominkovics Antal, dr. Feher Dezső, Freyer Lipót, dr. Keszenbaum József, Kormos Armin, Langer Ernő (Szécsinszentjásó), özv. Loncársiné, Németh Imre, Országh Kálmán, dr. Strasser Armin, Szabó Pál, Szeglet Ignác, Weisz Hugó 1–1 kor. — A kegyes felvét hűzetőknek és a cabareten szereplő hölgyeknek és uraknak, valamint azoknak, kik az estély sikeréért szíves megjelenésükkel előmozdították, a legmélyebb köszönetet nyújtánia *a Rendezősz.*

— **Közgyűlés.** A Lendvavölgyi Lecsapoló Társulat — az 1885. évi XXIII. t. 90. §-a, illetve a társulati alapszabályok 9-ik §-ának rendelkezésére kepest — Alsólendván, a Korona-szálló földmiján levő Casino helyiségekben, június hó 1-ősi napon d. e. 2 órákor rendezés évi közgyűlést tart. Ezt megelőző a társulat választásminőségűt ille, mely ugyanazon napon d. e. 8 órákor lesz a városház tanácstermében.

— **Tíz éves találkozó.** A helybeli polgári fiúiskola IV. osztályú növendékei baráti szerződést kötöttek a végül, hogy tíz év múlva, vagyis 1918. pünkösd vasárnapján összejönnek városunkban. Az ifjak évente egy koronát fizetnek a pénztárhoz, s ebből az összegből azon társaikat segítgetik, kik szegényes állapotok miatt a saját költségükön esetleg nem jöhetnek el a találkozóra.

— **Megszűnt megyei lap.** A Nagykanizsán megjelenő „Nagykanizsa” c. napilap három évi fennállás és hosszu agónia után megszűnt. A lap szemeli kormányzása az utóbbi időben túlságosan gyenge volt.

— **Tanitók gyűlése.** A szombathelyi-egyházmegei róm. kath. tanítóegyesület letenei eszperesi köré tavaszi gyűlésté Kerkaszentmiklóson a róm. kath. elme iskolában június 3-án fogja megtartani. Tárgyorvázat: 1. Fél 10 órákor szentmise. 2. Előnk a közgyűlést megnyitja. 3. A múlt közgyűléstől számló, valamint a közpöntből érkezett lapgyűzőknek felolvassza az hírlapírólése. 4. Illás Géza felszólalásnyelű tanító értekezése. 5. Fót. Gaál István kerkaszentmiklósi plebános 25 éves eldáv-írságának mellátása. 6. Jelenlétek a jövő közgyűlésen való gyakorlati tanításra és munkák felvására. 7. Jelenlétek és indítványok tetele.

— **Könyv-adomány.** Ferber József úr helybeli lakos újabban 10 kötet könyvet volt szives ajándékozni a Keresk. és Iparos Ifjak Egyesülete könyvtárára. A szives ajándékot — az egyesület nevében — köszönettel mond: Oszesly, elnök.

— **A közönség köréből.** A következő levelet vettük:

Tisztelt Szerkesztő ur!
Becces lapjának egyik műkoraik számban a helybeli széptő-egylet azzal a szemrehányással illetteték, hogy a Kanizsai és Szegentgyörgyi maglórági munkásoknak a helybeli iparosokat és kereskedőket mellette. Mután e munka keresztelvételel az illetem megbízta, ezen egy megválaszlatra kerem a következők közlése, annál is inkább, mert utjabban nemcsak engemet, hanem Ascherl helybeli építész urat is megdöntötték, akik onzenéltem minden elenzóglátást nélkül — tehát ingyen — vállalta magára a munkálatok keresztelvételeit és felügyeletét; vele szemben tartozó kötelességemnek ismerem a való tényállás felidertését.

Mután a gyalórági-alap megfelelő tömörésgre és szilárdasga esalás a báuzókat és neml anyagot tartalmazó kavicsokat értelet el, hitey anyag pedig csak a muraszertelényi kavicsanyagból szereshető be, evehőll Mayer bánatyalajdoson urral énterkesztés-leptem és vele a kavics-szállításra egyetértésről kötöttem. Ugyanez alkalommal ettől nekem ajánlott a cmentre, még pedig tekintve a célt és Lendvával fennálló régi összeköttetését — a portlandcement mm. 50 kor. 50 filléret hely hely szállításra kényszerít.

Ezt ezen ajánlat tudomásul véttem és ennek alapján egy helybeli maglórági egylet énterkesztés leptom, vele közöltem, hogy Mayer ur mi árban hajlandó az émentet szállítani. Erre azt a feleletet nyertem, hogy ez az ément a cement szállítást nem lehet, azonban a szil, hogy a széptő-egylet 30–40 koronára nem fog nézni, a mikor arról van szó, hogy egy helybeli nyerve el a szállítást.

Ez a széptő-egylet joggal elvárhatja minden lendvai polgártól, hogy érte áldozatot hozzon, mert hiszen ami a széptő-egylet teret és létesít, az közös mindnyájuké; de a szegentgyörgyi polgárokati adott a szegentgyörgyi bármelyik áruháza, a ara háza nája fel, hogy egyik-másik iparos — mert helybeli — ebből az ékterülettelennel nagyobb hasznót hozzon, ezt tennem szabad, mert a cment panama-szaga van, erre én kaphatom nem vagyok, és ezért tettem a cmentet Mayer utól.

Teljes tisztelettel.
Fuss F. Nándor.

— **Jegyzők gyűlése.** Kerkaszentmiklóson június hó 3-án körjegyzői gyűlés lesz.

— **Évzáró vizsgálat Zalabogányán.** A tanítványbarátoknak s mindazoknak, akik a magyarságosítást szíves igrte érdeklődnek, b. tudomására hozzuk, hogy a zalabogányi népiskola „évzáró vizsgálatát június 30-án lesz, még pedig c. e. 9–12 óráig, I., II. és III. delután pedig c. e. 2–5-ig a IV., V. és VI-ik osztályban. — Az érdeklődőket szivesen látják a vizsgákon.

— **Egy zalaegerszegi közég veszedelme.** Rövden tudósítottunk arról a borzalmas történetéről, mely Orosz közégben pusztított. Most Csáktornyáról a következő részleteket írják. Kedden nagy tűz volt Muraköz egy virágzó közégében, Orsége. A tűz deléltől 10 órákor utott ki Kollárs János örségi lakos házában s rendkívül erős szélvész következtében alig egy fél óra alatt elhamvadt 6 lakóház, 55 gazdasági épület, gazdasági eszközök és a baromfi állományának jó nagy része. A kár oly nagy, hogy ez még most nem állapítható meg. A leégett épületek közül tizenkettő általában nem, a többi pedig 13 ezer korona erejéig volt biztosítva. A nyomozást azonnal megéjtették és konstataálták, hogy a tüzet Kollárs János 8 éves Pál fia okozta, ki iskolás gyermek létere sem írni, sem olvasni nem tud, s ki a napon apja padlására ment elgátrálni. Nagyon alapos a gyantá, hogy a gyermeknek a tilalom dacára — egy ottan szatizott gépjűtőt. A tűz okozása miatt egy fu apját, mint pedig a szatizócot a büntető bíróságnál feljelen-

tették. A csáktornyai járás főszolgabírája az örségi leégették segélyezésre érdekelten rögtön kérelmet fordult a vármegye alispánjához, kérve, hogy a vármegye területén könyörödományok gyűjtését engedélyezze.

— **A megbőszült bika szarvain.** Sulyos balséletemek áldozta Pataki Pál szegentgyörgyi közégé telehes. A napokban este Pataki a teheneket akarta hazaterelni a legelőre, amikor a közég bikaé megbőszülve ellene fordult és szarvaival kapta. A megdűlt állat a szegentgyörgyi embert többször a levegőbe hajtotta, majd a földre dobtá, miközben fején szarvaival megszurta, oldalát a jobb karját pedig megtörpöta. Mikorra segítség érkezett és Pataki kiszabdiották borzalmas helyzetéből, több oldalbördője betörtöt és a jobb karja eltört.

— **A miopia.** Egy vidéki polgári iskola egyik osztályban megvizsgálta a szemorvos a tanulókat. A vizsgálat után az igazgató a következő levelet küldte az egyik tanuló atyjához:

„Tisztelt uram!
A mai vizsgálat alkalmával kiderült, hogy ön fiának nagy hajlama van a miopiához. Kötelessége önnök, hogy ebben a dologban tegyen valamit.”

Másnap reggel a tanuló keserves ábrázattal állított be az iskolába s az apja válszást áldatta az igazgatóknak. A válság így szólt:

„Igen tisztelt igazgató ur!
Fogadja hálás köszönetemet a szives értesítésért. A fiamat jól elnapsángotam s meg vagyok győződve, hogy ezután a miopiát kerülni fogok. Ha azonban a szigorú büntetés után sem lenne le hibáírótl, csak tessék engem értesíteni.”

Ekkor látta az igazgató, hogy akaratlannal rossz napot szerzett a különben jó tanulóknak. Miopia rovidítást jelent s a fu apja az idegen szőlő felügyelgáratá, amikor valami gonoszgádot értett általa.

— **Kérelm.** Azon tisztelt gazdákat, kiknek az idei vetésnél alkalnak volt az időközönbséget az impregnált és a nem impregnált takarmány répmag kikélesé között megfigyelni, felkérjük, sziveskedjenek eziránti tapasztalataikat, akárhánnan szeretik is be a nem impregnált répmagot, közvetlenül Mauthner Udton magkeskedésével, Budapest, Rottenbiller-utca 33. közölni. Mután az ideo pontos megfigyelésekre a Mauthner cégnek egy a tiszta igazság, mint a közérdek szempontjából szükséges van, nagyon kéri, előzetes köszönetének hálás kifejezése mellett, a tényleges adatokat 8 nap alatt akár levelezőlapon is, vele tudatni.

— **A koldusszony tadmái.** Ez év ápr. havában történt, hogy Berki Lidi gáborjáházi (alsólendvai járás) közégi koldusra, amint az országton haladt, rátámadt Szekeres István gáborjáházi legény és tőle megtakarított pénzcskéjét, mintegy 131 koronát erőszakral elrabolta. Szekeres a csunya bűnre illés István nevű barátja bírta, aki tudomást szerzve azról, hogy a koldusszónynak egy kis pénze volt, szerette volna a kinséget megtakarítani, de neki nem volt bátorsága a rablásból.

Ezt az ügyet kedden tárgyalta a zalaegerszegi eskűbírószálg, mely illést, mint felbújt, elélté 6 hétre, Szekeres pedig, a büncselekmény elkövetőjét, 4 hétre.

— **Amiből okulhatunk.** Néhány rédicai lakost, kik a szep 28-ikai borzalmas tűzveszél Lendvakeskésbe — mely felszólításra sem voltak hajlandók vizet hordani, fejlejtettek el-lenzegüléséret a helybeli bíróságnál. A bíróság vád alá helyezte őket és elsősorban azért, mert meg felszólításra sem voltak hajlandók a tűzvész szimhe'yére vizezhordani, másodsorban pedig azért, mert háziuk udvarán nem tartottak készletben vizet, a tegnapelőtti lárgeáláson fejkenkt 50–50 koronára ítélték mindnyájukat.

— **Angyalcsalás Gáborjáházon.** Lelkelen anyák, bünös cselekedetéről rántotta le a leplet a helybeli járásbírószálg. A dobronaki körjegyző figyelemzetésére kinyomozta, hogy a járásunkban levő Gáborjáházon apró, újszülött gyermekek — többnyire olyanok, kik törvénytelen

A valódi Francia sorsörvessz legjobbnak bizonyult az összes sorsörvessz-ké-szítmények között.

Ára 1 korona. Kapható Fuss F. Nándor győgszertárban Alsólendván.

